

Вітрило

Вячеслав Рудковський

Жовті хвилі пшеничного поля
Та безкрайнього неба блакить.
В тихих думках всміхається доля
Кораблю, що під сонцем летить.
Зшиті з клаптиків й смужок, барвисті
Розпростерті невпевнені крила,
Різнобарвне, строкате, плямисте
Вітерець напинає вітрило.
Деся дірява тканина, благоденька,
Вже набило їй пух між нитками,
Деся та нитка цупка, де тоненька,
Брудні плями засіли з роками.
Усі клаптики в добру погоду
Ловлять вітер, щоб разом летіти,
Хоч якої ті віри та роду,
Лиш би радісно всім тріпотіти.

Раптом буря, сирени завили,
Жовті хвилі вогнем запалали,
Небо хмари і кіптява вкрили,
Сонце лагідне нелюди вкрали.
Ожили чорні плями вітрила,
Роз'їдаючи зшиту тканину,
Що місцями вже, певно, прогнила,
І тріщить у лиху цю годину.
Пил і пух, що непевно тримались
У орнаменті тої тканини,
Буревієм лихим вибивались
Наче міль із цупкої ряднини...

Вкрите ранами вільне вітрило,
Змита зливою чорна отрута,
І ясніш проступають на крилах
І калина, і червона рута.

Квітень 2024 р.